

Merkwürdich

Under besættelsen boede der oppe ad gaden en mand, som stak af mod sine omgivelser. Han gik med langskødet frakke og Acap-kasket. Det virkede sådan lidt fjollet at se ham stå ved stoppestedet og vente på sporvognen i det antræk, men det gjorde han trofast hele krigen igennem. Køre i sporvogn med Acap-kasket!

At han ikke kørte på den motorcykel, der skulle høre til påklædningen, var for så vidt meget forståeligt; der var ingen, der kørte på motorcykel de år, undtagen tyskerne. Men de af os, som var for små til at huske tiden, før de var kommet, tvivlede i det stille på, om han overhovedet havde andet med motorcykler at gøre end frakken og kasketten.

Dertil kom, at der var ingen andre, der gik med kørefrakke og Acap-kasket der i kvarteret. Da vi var blevet større og kom længere omkring, blev vi klar over, at den slags var der mindst en af i hver opgang ovre på Vesterbro. Men det var senere.

Også bortset fra tøjet var han nu noget for sig. Når man tænker på, hvordan han ellers så ud, er det første ord, der melder sig, nikotin. Han røg altid på en cigaret, og hans fingre og halvdelen af det blege ansigt var svagt farvet heraf.

I øvrigt var han høj, mager og duknakket, regelmæssig som et urværk, med en brun mappe og et alvorligt og lidt tomt udtryk. Man så ham aldrig smile, tale eller lægge mærke til noget. Man husker ham stående for sig selv med Acap-kasket, cigaret og mappe.

Sådan en mand måtte naturligvis tiltrække sig vores opmærksomhed, men sige noget til ham fandt man ikke på, og til at man kunne tænke på at begynde at drille ham var han ligesom lidt for . . . ligesom lidt for . . . Måske var det det, at vi kunne mærke, at han ikke var rigtig lykkelig. Det er ikke godt at vide. Men sikkert er det, at vi undrede os over ham, deraf navnet Merkwürdich, som en af de store fandt på. Hvad han rigtigt hed, vidste vi ikke.

Der begyndte også at gå historier om ham. Merkwürdich var frihedskæmper, mappen var fuld af pistoler, det var livsfarligt. Merkwürdich handlede med cigaretter på den sorte børs, mappen var fuld af dem, han risikerede at komme i spjældet. Senere hed det sig, at han var stikker, det sagde man om enhver særling på et eller andet tidspunkt, men om Merkwürdich gik også dette rygte snart af brug igen. Man var på en eller anden måde klar over, at ingen af delene kunne passe. Og vi undrede os stadigvæk, for et eller andet måtte der være med ham, det var klart.

En dag var der en, der kom rendende, helt rød i hovedet af ivrighed, „Ved I hvad Merkwürdich hedder rigtigt? I gætter det aldrig: Davida! Davida Berg!“

Det var løgn.

Nej, det var rigtigt nok. Han havde selv været oppe i opgangen og set, hvilken dør, han kom ud af, og bagefter læst på navneskiltet. Det var stensikkert, det stod selv på døren: Davida Berg.

Davida. Aldrig havde man hørt så latterligt. Rende rundt med et usandsynligt pigenavn! Det var altså det, der var i

vejen. Det var virkelig dejligt; det lød som om det kunne være fundet på.

Kort efter hed det sig da også med mere rimelighed, at det slet ikke var hans navn, men hans mors. Men det kunne også godt bruges: En høj mand med cigaret og mappe og Acap-kasket bo hos sin mor! Han var under alle omstændigheder til at rumme fra det tidspunkt – han var til nar.

Det kunne sagtens være endt med, at man var begyndt at hujе åbenlyst af ham på gaden, hvis det ikke var fordi en af de store et par dage efter fandt på at tage kontrol på navneskiltet. Han kom tilbage og fortalte, at den første ikke havde været så god til at læse. Der stod DAVID A. BERG; og man havde forresten heller aldrig set noget til, at han skulle have nogen mor. Så var vi ligevidt.

Navnet Davida blev hængende lidt endnu, ligesom vi ikke ville indrømme vores gode fejltagelse, men det havde mistet sin fylde, og ikke længe efter blev han kaldt Merkwürdich igen. Vi var atter begyndt at undre os, og der begyndte atter at snige sig sære historier rundt – lige til befrielsen.

Da viste det sig, at Merkwürdich faktisk ejede en motorcykel. En blå Nimbus med sidevogn. Acap-sidevogn. Det smarteste, man kunne se for sine øjne. Og i tiden, der nu fulgte, blev det noget helt andet med ham. Han sad rank på sin maskine og kørte sådan om hjørnerne, at sidevognen løftede sig fra vejen. En magt, den mand måtte have! Og han blev tyk og rar, og man så ham tale til andre mennesker og smile og lagde mærke til, at han havde dårlige tænder. Det skete endda, at der var nogle, som fik sig en køretur rundt om huset i sidevognen.

Og vi holdt op med at undre os, og da Merkwürdich en dag var flyttet et andet sted hen, var det lige alt det, der blev lagt mærke til det. Han var bare væk, og det var ligemeget – der var ikke noget mærkværdigt ved ham.